

ابراز پشیمانی مصلحتی در شأن مسئول یک وزارتخانه نیست

وزیر، از مدیران سطح عالی کشور است و باید تجسم صداقت، عدالت، تقوا و درستکاری باشد و هرگز سخنی برخلاف اعتقاد قلبی خود نگوید. فقط با این ویژگی‌هاست که یک وزیر می‌تواند از عهده مسئولیتی که برعهده می‌گیرد برآید. افرادی که در انتخابات، علیه رئیس جمهور فعلی فعال بودند هم ورودشان به کابینه این رئیس جمهور نوعی نفاق است.

به گزارش سایت خبری پرسون، روزنامه جمهوری اسلامی نوشت:

در جریان بررسی‌هایی که در کمیسیون‌های مختلف مجلس درباره وزرای پیشنهادی دولت چهاردهم با حضور خود افراد پیشنهادشده صورت گرفت، اتفاقاتی افتاده که قابل تأمل و برای افکار عمومی شایان توجه است.

ازجمله اخباری که از این کمیسیون‌ها منتشر شده، یکی اینست که از فلان وزیر پیشنهادی سؤال شده آیا شما درباره اقداماتی که در دوره حضورتان در مجلس شورای اسلامی کرده‌اید و سخنانی که گفته‌اید و نامه‌ای که امضا کرده‌اید همچنان بر همان نظر هستید؟ او در جواب گفت: «من از آن اقدامات پشیمانم.» اگر این خبر درست باشد، با توجه به ویژگی‌های این شخص، تردیدی وجود ندارد که این ابراز پشیمانی با این هدف صورت گرفته که بتواند از مجلس برای راه یافتن به وزارتخانه مورد نظر رأی اعتماد بگیرد.

با قطع نظر از این که روش کمیسیون‌های مجلس در این زمینه منطقی است یا نوعی تفتیش عقاید محسوب می‌شود، جایگاه وزارت ایجاب می‌کند کسی که برای چنین مسئولیتی اعلام آمادگی می‌کند به خاطر کسب رأی اعتماد حاضر نشود از آنچه می‌فهمد عدول کند و طبق میل کسانی که تصمیم‌گیری درباره راه یافتن یا عدم راه یافتن او به وزارتخانه برعهده آنهاست سخن بگوید. این، دقیقاً از مصادیق نفاق است و با شرافت مورد نیاز کسی که قرار است تصدی یک وزارتخانه در نظام جمهوری اسلامی را برعهده بگیرد منافات دارد.

کسی که از گذشته خود ابراز پشیمانی می‌کند اگر این ابراز پشیمانی را قبل از مطرح شدن موضوع تصدی او بر یک وزارتخانه و نیازش به رأی اعتماد مجلس انجام داده بود، در این مرحله به او ایرادی وارد نبود، اما کسی که در تمام سال‌های فعالیت سیاسی خود حتی در همین انتخابات ریاست جمهوری اخیر بر مواضع همیشگی خود پافشاری کرده نمی‌تواند ابراز پشیمانی امروزش را واقعی دانست. ابراز پشیمانی مصلحتی نیز نه در شأن مسئول یک وزارتخانه است و نه برای جامعه‌ای که قرار است براساس عدالت، صداقت، تقوا و درستکاری اداره شود سودی خواهد داشت. نه خود این افراد باید مرتکب چنین کاری شوند و نه مجلس باید آنان را به موضعی بکشانند که وادار شوند به چنین شیوه‌ای پناه ببرند. جامعه نیز نمی‌تواند به کسانی که با این قبیل شگردها می‌خواهند عهده‌دار یک وزارتخانه شوند و بخشی از مدیریت کلان جامعه را در مجموعه دولت برعهده بگیرند اعتماد کند.

وزیر، از مدیران سطح عالی کشور است و باید تجسم صداقت، عدالت، تقوا و درستکاری باشد و هرگز سخنی برخلاف اعتقاد قلبی خود نگوید. فقط با این ویژگی‌هاست که یک وزیر می‌تواند از عهده مسئولیتی که برعهده می‌گیرد برآید. افرادی که در انتخابات، علیه رئیس جمهور فعلی فعال بودند هم ورودشان به کابینه این رئیس جمهور نوعی نفاق است.

در طرف مقابل، این خبر را هم از بعضی کمیسیون‌های مجلس داشتیم که فلان وزیر پیشنهادی در جواب سؤالی درباره آنچه در فلان زمان گفته بود با صراحت اعلام کرد هم‌اکنون نیز بر همان عقیده هستم و هیچ تغییری در نظرم به وجود نیامده است.

با قطع نظر از صحت و سقم عقیده و نظر این شخص درباره موضوع مورد سؤال، آنچه قابل توجه است ثبات عقیده و صداقت اوست. این ویژگی‌ها برای کسانی که از آنها برخوردار باشند چنان شرافتی به همراه دارد که چه وزیر باشند و چه نباشند از این گوهر ارزشمند برخوردارند. نه فقط وزیر بلکه تمام کارگزاران یک نظام ارزشی و دینی و انقلابی باید از این شرافت برخوردار باشند و این گوهر ارزشمند بخشی از ذات آنها باشد. این، اقتضای ذاتی نظام جمهوری اسلامی است و اگر امروز مردم ما با یک نظام حکومتی به نام جمهوری اسلامی مواجهند که برای تحقق خواسته‌هایشان دچار مشکل است به این دلیل است که بسیاری از مدیران و کارگزارانش فاقد این ویژگی‌ها هستند. ما راهی غیر از این نداریم که در روش‌های مدیریتی و به ویژه انتظاراتمان از مدیران تجدید نظر کنیم و به آزاداندیشی برای احاد مردم جامعه اصالت قائل باشیم. فقط در اینصورت است که هرگز کسی حاضر نمی‌شود شرافت را برای رسیدن به وزارت بفروشد.